

רק משבועה שחייב הוא אותה, אבל משבועה שחייבה את עצמה לא (118).

רב נחמן, אמר רבה בר אבוח — כשפטרה משבועה סתם, נפטרה גם משבועה שתתחייב על הפוגמת כתובתה. וכל שכן שנפטרה משבועת אפטרופוס, כיון שכונת הבעל היתה לפוטרה מכל שבועה שחייבת לו.

אזל רב מרדכי, אמרה לשמעטא קמיה דרב אשי [הלך רב מרדכי, ואמר את הדברים הבאים לפני רב אשי]: בשלמא למאן דאמר [היינו לדעת רב נחמן], שהעמיד את המשנה כשפטרה משבועה שהיתה חיבת לו על הפוגמת כתובתה, אתי שפיר מדוע תבעה ממנו למחול לה על שבועה זו.

כיון דמסקא אדעתה שהעלתה בדעתה, דלמא מצטרכי לי זוזי, ושקילנא מכתובתאי, ואתחייב לבעלי שבועת פוגמת כתובתה, ולכן אמרה ליה — "כתוב לי דלא משבעת לי".

אלא למאן דאמר [היינו רב יהודה אמר רב], שמשנתינו עוסקת כשפטרה הבעל משבועה שתתחייב לו על אפטרופיא שנעשית בחיי בעלה, יש להקשות, מדוע תבעה ממנו לכתוב לה שלא ישביעה, וכי איחי מי חות ידעה דמותיב לה אפטרופיא, דאמרה ליה — "כתוב לי דלא משבעת לי"? [האם ידעה

האשה שפטרה בעלה מן השבועה (117), ומת, והלכה מקבר בעלה לבית אביה, או שחזרה לבית חמיה, ולא נעשית אפטרופיא על הנכסים אחר מותו, אין היורשין משביעין אותה. אף על פי שלא פטרה בעלה משבועה אלא ממנו ולא מיורשיו, מכל מקום על מה שהיה בחייו נאמנת בלא שבועה.

ואם נעשית אפטרופיא אחר מותו, היורשין משביעין אותה על העתיד לבא, כיון שלגבי זה לא פטרה מן השבועה, ואין משביעין אותה על מה שעבר, היינו על מה שהיה בחייו.

גמרא:

במשנה מבואר שיכול הבעל לפטור את אשתו מן השבועה.

ומקשה הגמרא: שבועה מאי עבדתה? כלומר איזה שבועה היא חייבת לו שכאשר פטרה משבועה סתם, נפטרה ממנה?

אמר רב יהודה אמר רב — כשפטרה משבועה סתם, הרי נפטרה משבועה שהיתה חייבת לו —

על אפטרופיא שנעשית בחיי בעלה. כלומר, אם הושיבה חנונית בחנותו. אבל אם פגמה כתובתה לא נפטרה משבועה, כיון שנפטרה

א-19

118. יש לדון, אם בא הבעל להשביעה בשבועת עד אחד, האם יכול להשביעה, הרי בשבועה זו הוא מחייב אותה, ולא היא מחייבת את עצמה? וכתב הראב"ד — שהבעל יכול להשביעה בשבועת עד אחד. כיון שלא האמינה נגד עד

מה שאכלה בחיי בעלה. אך יש להם כח להשביע אותה על מה שהיה אחר מות בעלה. כיון שאין הבעל יכול לפוטרה משבועה על מה שיהיה אחר שימות ויצאו הנכסים מרשותו. 117. רש"י. ועיין בשיטה מקובצת.